

## KOŞULSUZ SEVGİNİN FARKLI BİR YÖRÜMÜ

Dünyada sevilme istemeyen kişi yok gibidir" diye başlıyor, Masumi Toyotome . "Ama sevgi nedir, nerede bulunur, biliyor muyuz?" diye soruyor.. Sonra anlatmaya başlıyor :

"Sevgi üç türdür !.."

Birincisinin adı "Eğer" türü sevgi!..

Belli beklentileri karşılırsak bize verilecek sevgiye bu adı takmış yazar.

Örnekler veriyor:

Eğer iyi olursan baban, annen seni sever. Eğer başarılı ve önemli bir kişi olursan, seni severim. Eğer eş olarak benim beklentilerimi karşılırsan seni severim.

Toyotome "En çok rastlanan sevgi türü budur" diyor. Bir şarta bağlı sevgi. Karşılık bekleyen sevgi.. "Sevenin, istediği birşeyin sağlanması karşılığı olarak vaad edilen bir sevgi türüdür bu" diyor yazar. "Nedeni ve şekli bakımından bencildir. Amacı sevgi karşılığı birşey kazanmaktır."

Yazara göre evliliklerin pek çoğu "Eğer" türü sevgi üzerine kurulduğu için çabuk yıkılıyor. Gençler birbirlerinin o anki gerçek hallerine değil, hayallerindeki abartılmış romantik görüntüsüne aşık oluyor ve beklentilere giriyorlar. Beklentiler gerçekleşmediğinde, düş kırıklıkları başlıyor. Sevgi giderek nefrete dönüşüyor. Ve malesef en saf olması gereken anne baba sevgisinde bile "Eğer" türüne rastlanıyor. Fakat aslında insanlar "Eğer" türü sevginin üstünde bir sevgi arayışı içindeler...

İkinci türe geçiyoruz. "Çünkü" türü sevgi. Toyotome bu tür sevgiyi şöyle tarif ediyor:

"Bu tür sevgide kişi, bir şey olduğu, birşeye sahip olduğu ya da birşey başardığı için sevilir. Başka birinin onu sevmesi, sahip olduğu bir niteliğe ya da koşula bağlıdır." Örnek mi?..

"Seni seviyorum. Çünkü çok güzelsin/yakışıklısın!" "Seni seviyorum. Çünkü o kadar popüler, o kadar zengin, o kadar ünlüsün ki.." "Seni seviyorum. Çünkü bana o kadar güven veriyorsun ki.."

Yazar, Çünkü türü sevginin, Eğer türü sevgiye tercih edileceğini anlatıyor. Eğer türü sevgi, bir beklenti koşuluna bağlı olduğundan büyük ve ağır bir yük haline gelebilir. Oysa zaten sahip olduğumuz bir nitelik yüzünden sevilmemiz, hoş birşeydir, egomuzu okşar. Bu tür, olduğumuz gibi sevmektir. İnsanlar oldukları gibi sevimliyi tercih ederler. Bu tür sevgi onlara yük getirmediği için rahatlatıcıdır.

Ama derin düşünürseniz, bu türün, "Eğer" türünden temelde pek farklı olmadığını görürsünüz. Kaldı ki, bu tür sevgi de, yükler getirir insana... İnsanlar hep daha çok insan tarafından sevilme isterler. Hayranlarına yenilerini eklemek için çabalarlar. Sevilecek niteliklere onlardan biraz daha fazla sahip biri ortaya çıktığı zaman, sevenlerinin, artık ötekini sevmeye başlayacağından korkarlar. Böylece yaşama, sonsuz sevgi kazanma gayretkeşliği ve rekabet girer.

Ailenin en küçük kızı yeni doğan bebeğe içerler. Sınıfın en güzel kızı, yeni gelen güzel kıza içerler. Üstü açık BMW'si ile hava atan delikanlı, Ferrari ile gelene içerler. Evli kadın kocasının genç ve güzel sekreterine içerler. "O halde bu tür sevgide güven duygusu bulunabilir mi?" diye soruyor, yazar. " 'Çünkü' türü sevgi de, gerçek ve sağlam sevgi olamaz" diyor.

Bu tür sevginin güven duygusu vermeyişinin iki ayrı nedeni daha var.

Birincisi; "Acaba bizi seven kişinin düşündüğü kişi miyiz?" korkusu. Tüm insanların en az iki yönü vardır. Biri dışa gösterdikleri.. Öteki yalnızca kendilerinin bildiği... "İnsanlar sandıkları kişi olmadığımızı anlar ve bizi terkederlerse" korkusu buradan doğar.

İkincisi de; "Ya günün birinde değişirsem ve insanlar beni sevmez olurlarsa.." endişesidir. Japonya'da bir kuru temizleyicide çalışan dünya güzeli bir kızın yüzü patlayan kazan yüzünden parçalanmış. Kız fena halde çirkinleşince, nişanlısı nişanı bozup onu terketmiş. Daha acısı, aynı kentte oturan anne ve

babası, onu artık ziyarete bile gitmemişler... Sahip olduğu sevgi, sahip olduğu güzellik temeli üstüne bina edilmiş olduğundan bir günde yok olmuş. Güzellik kalmayınca sevgi de kalmamış. Ve kız birkaç ay sonra kahrından ölmüş.

Japon yazar "Toplumlardaki sevgilerin çoğu “Çünkü” türündendir ve bu tür sevgi, kalıcılığı konusunda insanı hep kuşkuya düşürür" diyor. Peki o zaman, gerçek sevgi, güvenilecek sevgi ne ?

Ve işte sevgilerin en gerçeği!.. Nedir peki, gerçek sevgi.. Asıl sevgi.. En güzel sevgi ?..

"Üçüncü tür sevgi, 'Rağmen' diye adlandırdığım türdür" diyor yazar.

Bir koşula bağlı olmadığı için ve karşılığında birşey beklenmediği için, "Eğer" türü sevgiden farklıdır bu. Sevilen kişinin çekici bir niteliğine dayanıp, böyle bir şeyin varlığını temel olarak almadığından, ‘Çünkü’ türü sevgi de değildir bu. Bu üçüncü tür sevgide, insan "birşey olduğu için" değil, "birşey olmasına rağmen" sevilir. Güzelliğe bakar mısınız? ‘Rağmen’ türü sevgi!

Esmeralda, Qusimodo'yu dünyanın en çirkin, en korkunç kamburu olmasına "rağmen" sever. Yakışıklı ve zengin delikanlı da Esmeralda'ya çingene olmasına "rağmen" tapar ! Kişi dünyanın en çirkin, en zavallı, en sefil insanı olabilir. Bunlara 'rağmen' sevinebilir. Tabii bu sevgiyle karşılaşması şartı ile.."

Burada insanın, iyi, çekici, başarılı ya da zengin bir konum edinerek sevgiyi kazanması gerekmiyor. Kusurlarına, cahilliğine, kötü huylarına ya da kötü geçmişine "rağmen", olduğu gibi, o haliyle sevinebiliyor kişi. Bütünüyle çok değersiz biri gibi görünebiliyor ama en değerli gibi sevinebiliyor.

Japon yazar "Yüreklerin en çok susadığı sevgi budur" diyor. "Farkında olsanız da, olmasanız da, bu tür sevgi sizin için yiyecek, içecek, giysi, ev, aile, zenginlik, başarı ya da ünden daha önemlidir." "Bugün yaşamınızı sürdürebilmenizden nedeni 'Rağmen' türü sevgiyi şu anda yaşıyor olmanız ya da birgün bu sevgiyi bulacağınıza inancınızdır."

Son sözlerinde biraz umutsuz, Toyotome: "Bugün yaşadığımız toplumda herkesi doyuracak ve mutlu edecek bu sevgiyi bulmak çok zor. Çünkü herkesin sevgiye ihtiyacı var ve başkalarına verecek kadar fazlası kimsede yok..."

Alıntıdır